

Első látásra

*Létezik az a bizonyos
szerelem első látásra,
ami akár örökké is tarthat?*

Susannah Skiethen

Susanna Skiethen

Első látásra

novella

Susannah Skiethen – Első látásra

©Susannah Skiethen 2021

Szerkesztő: Kiss-Németh Zsuzsanna

Borító: Fazakas Emese

Kép forrása: Shutterstock

Minden jog fenntartva!

:

Book Dreams Kiadó

info@bookdreamskiado.hu • www.bookdreams.hu

facebook.com/bookdreamskiado

instagram.com/bookdreamskiado

ISBN 9789635860289

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható!

Igaz történet alapján.

Mia

Reggel korán ébredtem, jóval korábban, mint szoktam, megelőzve a sugarait erőtlenül bontogatni igyekvő napot. Fura bizsergés játszadozott bennem, mintha várna rám valami kivételes dolog.

Hagytam, hogy ez a nem mindennapi, szokatlan érzés átjárja mindenem, miközben a kis teraszon ücsörögve és a kávémat szürcsölgetve engedtem, hogy az első fénycsóvák simogassák meztelen bőrömet.

Kezembe vettem az újságot és kinyitottam. Megpillantottam a horoszkóp rovatot, és úgy gondoltam, hogy ezúttal adok egy esélyt neki.

„A bolygóállás ma különleges dolgot sejtet. Megismersz valakit, aki rendkívüli szerepet fog betölteni az életedben. Ne zárkózz el a változás elől.”

Hangosan felnevettem, és a fejemet ingatva félredobtam a lapot. Nem hittem, hogy ez megtörténhet...

Egyszerűen nem hittem a csillagokban.

Már nem.

Miután elkészültem, irányba vettem a Little Tybee Island homokos partját, ahol egy kis étteremben, a *Rose Lily*-ben dolgoztam. Pár éve minden nyaramat itt töltöttem, hogy a főiskolai tanulmányaimhoz valamelyest hozzájárulhassak, megkönnyítve ezzel a szüleim vállán nehezedő anyagi terhet. Idén, a végzős évem előtt sem volt ez másként. Terveim szerint a diplomázást követően kilépek a nagybetűs életbe, és a végzettségemnek megfelelő munkahelyen fogok elhelyezkedni, még hozzá tanárként, úgyhogy jó eséllyel most töltöm az utolsó hónapot George-nál.

George, a főnököm imádnivaló, ötven körüli fickó, akivel nagyon jól kijövünk, és aki a korkülönbség ellenére igazi jóbarát.

– Helló, Mia! – köszönt rám, amikor éppen beléptem az ajtón.

– Szia, George! Meddig maradsz ma? – tettem fel a szokásos kérdést.

Noha tudtam a választ, mégis imádtam hallani a kedves morgását.

– Amíg bírom ezt a meleget. Gondolom nem szeretnéd, ha itt kapnék agylágyulást a hőségben.

– Van légkondink – ingattam meg mosolyogva a fejem.

– Nem bírom a hideget – replikázta, amire ismét csak mosolyt kapott válaszul. – Majd meglátod, ha ilyen vén leszel, mint én, neked is minden bajod lesz. Megyek pakolni, amíg be nem áll a derekam. Hátról leszek, ha keresne valaki. Utána elmegyek áruért, majd érkezem. Remélem addig az a csörfös munkatársad is befut. Mindig késik az a lány... – tűnt el a raktárban, én pedig megkezdtem a napi rutinfeladataimat.

A kinti asztalokat törölgettem a bejárat mellett, amikor hirtelen elfogott az érzés, mintha valaki figyelne. Körülnéztem a sétányt pásztázva, de nem láttam semmi különösöt, ezért folytattam a munkát. Váratlanul a legjobb barátnőm hangja szakított félbe. Jill-lel együtt dolgoztunk George-nál, és rendszerint mindig késett.

– Szia, nőci! – kiáltott messziről. Felegyenesedtem és felé fordultam. A túloldaltól közelített, én pedig széles mosollyal üdvözöltem. – Ez a rózsaszín nagyon jól áll, mutatott a felsőmre. – A szoknya lehetne rövidebb és kevésbé fekete, de rajtad ez is fantasztikusan mutat. Úgy utállak, hogy ilyen bomba vagy – fintorgott játékosan, mire felkacagtam.

– Butaságokat hordasz össze! Nem ismerek nálad csinosabbat – bókkoltam neki és így is gondoltam.

Nagyon szép lány volt, hosszú szőke haja, zöld szeme vonzotta a tekintetet. Kicsit magasabb volt nálam, nem kimondottan vékony, inkább sportosan vonzó alkat. Mindig irigyeltem a rendkívül formás lábai miatt.

– Egy gyors kávé belefér? Megígértem George-nak, hogy elugrok az új beszállítóhoz megbeszélni vele a részleteket.

– Talán, ha ma időben érkeztél volna, nem kellene rohannunk – billentetem oldalra a fejem feddően.

– Teljesen időben érkeztem. Nézd csak, – mutatott az órájára – pontosan kilenc óra van.

– Kilenc óra huszonöt, és már vagy milliószor mondtam, hogy állítsd be rendesen azt az órát – figyelmeztettem nevetve, ahogy minden reggel.

– De így nyerek huszonöt percet – vontam meg a vállát.

– Mi van? Hogy nyernél huszonöt percet? Folyton késel huszonöt percet. George egyszer kirak innen.

– George imád engem, sosem rúgna ki. Ráadásul van mentségem a késésre: rossz az óráim – vigyorgott önelégülten. – Holnaptól úgyis szabira megyek, két teljes hétre. Akkor majd átállítom. Lesz rá időm.

Erre inkább nem reagáltam, csak megráztam a fejem.

– Gyere, menjünk be, már feltettem a kávé – invitáltam a pulthoz. – Kész is van – tettem le elé a csészét.

– Kávéistennő vagy – kortyolt nagyot az italból. – Te csinálod a legfinomabb feketét a világon.

– Mindig túlzol, a gép csinálja.

– De te készíted be. A lényeg, hogy finom. Este eljössz velünk meginni egy italt? – kérdezte reménykedve.

– Velünk?

– Austinnal és velem.

– Ha megint azon mesterkedsz, hogy összehozz az unokatesóddal, akkor nem.

– Eszembe sem jutott. – Elnyújtott hangsúlya árulkodott a hazugságról.

– Amúgy Danny-vel találkozom, úgyhogy semmiképpen – álltam fel, hogy a mosogatóba tegyem a csészémet.

– Ne már! Nem lehetne, hogy holnap találkozzatok? Austin ma ér rá, és olyan jó lenne dumálni egyet.

– Megkérdezem Danny-t, talán lenne kedve neki is.

– Inkább ne – húzta fintorra a száját.

– Miért?

– Mert nem szereted, csak még mindig nem ismered be magadnak – sóhajtott fel lemondóan. – Annyi hal úszik a tengerben, miért nem próbálsz kifogni már egy másikat?

A barátnőm képtelen volt elfogadni a pasimhoz való ragaszkodásomat, folyton azzal piszkált, hogy ideje lenne váltanom.

A kapcsolatunk elején Danny rendkívül figyelmes volt, a tenyerén hordozott, és nagyon igyekezett, hogy elkápráztasson. Könnyen belehabarodtam, mert imádnivaló srác volt. Az évek múlásával azonban a rózsaszín ködfátyolba burkolózó szerelmünk elcsendesedett. A kezdeti, égis csapó lángok lassan kezdtek pislákolássá bágyadni, a szüntelen izzásból csak a parázs maradt. Nem igyekezett már a kedvemben járni, nem akart

folyton velem lenni, és nem próbált úgy boldoggá tenni, ahogyan régen. Én pedig elfogadtam, hogy nem én vagyok a legfontosabb számára. Amikor felhoztam neki, hogy ezen talán változtatnunk kellene, csak annyit reagált, hogy idővel minden elmúlik. Reméltem, hogy Danny téved. Bíztam benne, hogy a dolgok változása ellenére a szerelem megmarad, még akkor is, ha az évek múlásával szelídül. Ha összekötöm az életem az igazival, akkor a tűz sosem alszik ki, és a lángok elég erősek ahhoz, hogy újra és újra felcsapjanak. Legalábbis én így hittem. Danny viszont a kisujját sem mozdította a köztünk lassan kialakuló szenvedély felélesztéséért, én pedig egyedül kevésnek bizonyultam hozzá. A veszekedéseink is egyre gyakoribbá váltak, és ahelyett, hogy megoldást találtunk volna a problémáinkra, csak a szőnyeg alá söpörtük őket. Egyre biztosabb voltam abban, hogy nem Danny a nagy ő számomra. Kezdtem belefáradni az erőlködésbe. Huszonkét évesen túl fiatalnak gondoltam magam ahhoz, hogy ennyire megkeseredett érzések uralják a lelkem. Mégsem volt erőm a változtatáshoz.

– Tudom, hogy nem csíped, de megpróbálhatnál végre erőt venni magadon, hogy elviseld. Legalább egy este erejéig – néztem Jill-re.

– Lehetetlent kérsz – rázta meg a fejét. – Nem fogok olyasvalakivel jópofizni, akinek még a gondolatát is rühellem. És aki nem érdemli meg az én legjobb barátnőmet.

– Már miért ne érdemelne meg? Danny nem rossz pasi, csak...

– Évek óta nézem, ahogy bánik veled és nem tetszik, amit látok. Oké, lehet, hogy az elején jó volt vele, mert azt még nekem is el kell ismernem, hogy akkoriban csupa bűbáj volt, de ne mondd, hogy most is.

– Egy kis erőfeszítéssel lehet még olyan, mint régen.

– Azt neki is akarnia kellene, de nekem nem úgy tűnik, mint aki annyira összetörné magát igyekezetében. Mindketten változtatok. Ő nem feltétlenül jó irányba. Nem éppen az a daliás herceg a fehér lovon, akinek te látni szeretnéd.

– Ne cseszegesd már mindig – emeltem fel a hangom.

– Nézz a szemembe és mondd, hogy ugyanúgy szereted, mint régen. – Kérését részemről mély hallgatás követte, ami felért ezer szóval. – Sejtettem.

– Idősebbek lettünk, érettebbek, ahogy az egymás iránti érzéseink is. Már nem vagyunk gyerekek, a kapcsolatunk is felnőtt, ahogy mi.

– Te lettél érettebb. Ő valahol lemaradt az egyedfejlődésben egy egysejtű szintjén.

– Jill! – szoltam rá morcosan.

– Elhanyagol téged, folyton a haverjaival lóg, piál és ki tudja, miket művel a hátad mögött. Ne haragudj, de utálok látni, hogy némán szenvedsz.

– Arra célszól, hogy megcsal? – néztem rá elkerekedett szemmel.

– Nekem gyanús az a rengeteg túlóra, alig van veled. És ne felejtse el a tavalyi szilvesztert se, amikor bepróbálkozott nálam. A legjobb barátnődnél.

– Azt már milliószor megbeszéltük. Sötét volt, összekevert minket – sütöttem le zavartan a tekintetem.

– Na persze! Hogy keverhetne össze minket, amikor egyáltalán nem hasonlítunk? Akkor kellett volna elhagynod – emelte a plafonra a tekintetét.

– Szívem, ami tizenévesen összetartott titeket, az mostanra már a legkevésbé sem elegendő. Lehet, hogy fáj ezzel szembenézned, de túlnőttél rajta. Szeretlek, és csak jót akarok neked – simította meg a kezem.

– Tudom... – vettem egy mély levegőt és az ajtóhoz sétáltam. – Én is tisztában vagyok mindazzal, amit mondtál, mégsem vagyok képes arra, hogy szakítsak vele. És meg ne kérdezd miért, mert fogalmam sincs. Talán a sok év, a rengeteg emlék és a remény, hogy szerethetjük egymást újra annyira, mint az elején.

– Az a múlt, Mia. Ezt muszáj elfogadnod.

Mellém lépett és átkarolta a vállamat. Néztük a sétáló embereket, és ahogy a szél lágyan fújdogálva bele-belekapott a fák lombjaiba, megborzolva azokat. Esőfelhők gyülekeztek a júliusi égen, eltakarva a fényét erőlködve szétszórni vágó napot.

Hátat fordítottam Jill-nek, és visszasétáltam a pultba.

– Mennem kell, mielőtt leszakad az ég – mondta, miközben a kirakaton át bámulta az egyre komorabbá váló felhőrengeteget. – Sietek vissza. Azt a mindenit! Ki az a félisten ott?

– Hol? Kiről beszélsz?

– Ott szemben, a kávézóban.

Odaléptem mellé, meg akartam nézni, ki keltette fel az érdeklődését olyannyira, hogy majdnem átesett az üvegen.

A „*Small Corner Caffee*” a túloldalon levő, hangulatos hely. Nemrég eladta a régi tulajdonos, ezért felújítás miatt egy ideig zárva volt. Úgy tűnt,

újra megnyitották.

– Nem látom. Annyira hiányod van, hogy pasikat hallucinálsz? – nevettem fel, mire vállon bökött.

– Hülye! Nem csak képzeltem, tényleg ott volt. Egy magas, barna hajú fickó, harapnivaló fenékkal. Legközelebb átmegyünk kávézni. Bakker, de lenyálnám a...

– Ki ne mondd – fogtam be a száját, miközben felkacagtam.

– A tejszínhabot a kávémról – vigyorgott, miközben lefejtette magáról a kezemet. – De prűd lettél! Többet kellene nyalakodnod, akkor talán nem lennél ennyire feszült.

– Pont annyit nyalakodok, amennyit kell.

– Vagyis semmit. Értem én. Danny egy fatökű, te meg a sarkadra állhatnál végre. Na, rohannom kell. Addig amíg visszaérek gondold át az estét – nyomott egy puszit az arcomra, felkapta a táskáját és a válaszomat meg sem várva elment.

Még mindig a kirakat előtt álltam és vártam, hogy a szemközti, tőlem alig néhány méterre levő kávézóban dolgozó dögös, barna hajú fickó felbukkanjon. Óvatosan közelebb léptem az ablakhoz, és mivel nem akartam lerombolni a George által olyan gondosan felállított embernagyságú hamburgert és üdítőt ábrázoló plakátokat, lábujjhegyen egyensúlyozva próbáltam megtartani magam. A kezemmel megtámaszkodtam, nehogy elboruljak, miközben a homlokom súrolta az üveget. És akkor megláttam a pasit, akit már vagy öt perce ebben a lehetetlen helyzetben próbáltam megpillantani. Kilépett az utcára, letörölte az asztalokat, és megigazította a székeket. Jill nem túlzott. Hihetetlenül sármos, csibészesen jóképű és roppantul vonzó. Ez veszélyes kombinációnak számított az egyre hevesebben kalapáló szívemre nézve. Farmert viselt fehér inggel, két gombot nyitva hagyott rajta. Széles vállalai, sportos felsőteste mágnesként vonzották a tekintetem.

Ekkor a sármos idegen egyenesen a szemembe nézett, és végtelenül szexi félmosolyra húzta a száját. Zavaromban hátra lépve a hamburger plakátba ütköztem, ettől megbillentem, és majdnem elestem. A kezemmel kapaszkodó után kutatva levertem mindent, ami az utamba került. Beleértve a kisasztalon levő újságokat és szórólapokat is.

Te jó ég, megzakkantam! Rohadtul nem vagyok láthatatlan és az üveg sem sötétített! – korholtam magam gondolatban.

– Basszus! De béna vagyok! És magamban beszélek... – sóhajtottam fel.
Lehajoltam összeszedni a földön heverő marketing cuccokat. Ahogy pakolásztam, meghallottam, hogy nyílt az ajtó.

– Rögtön jövök! – kiáltottam hátra.

– Segíthetek? – Hallottam meg egy kellemesen csengő baritont mögöttem.

– Ezt nekem kellene kérdeznem – álltam fel.

Megfordulva szembe találtam magam a legszebb kék szempárral, amit valaha láttam. Tengerkék bársony. Ez jutott eszembe róla. A kávézós pasi volt, teljes valójában. Határozott kiállása szelíden hívogató tekintettel párosult. Hirtelen mozdulni sem tudtam, megbabonázó látványa lebénított. Egy olyan pillanat volt, amit sosem felejtesz el, ami beléd kúszik és fogva tart. Első látásra pillanat, amiben eddig abszolút nem hittem. Ahogy a horoszkópokban sem. Ez most lehet, hogy megváltozik?

– Úgy tűnik, most te szorulsz segítségre – bökött a fejével a földön heverő cuccokra.

– Takarítottam – füllentettem szemrebbenés nélkül.

Reméltem, hogy nem látja, mennyire zavarba jöttem a közelségétől. A szívem olyan heves ütemet vett fel, amitől azt gondoltam, rögtön kiugrik a helyéről.

Ez hülyeség, mert ilyet nem válthat ki egy idegen. Vagy mégis?

– Akkor feleslegesen siettem hozzád? – kérdezte halványan megbújó mosollyal a szája sarkában.

– Ezt hogy érted?

– Messziről teljesen úgy tűnt, hogy elestél.

– Nem, nem... – ráztam a fejem zavartan. – Nem estem el. Az túlzás. Csak megbotlottam.

– Ez előfordul, ha az ember elmélyülten pakolászik a földön.

– Te most gúnyolódsz? – húztam össze a szemöldököm.

– Eszembe sem jutott – villantotta meg tökéletes mosolyát. – Ha már itt vagyok, hadd mutakozzam be. Kyle Crawford, a szemközti kávézóból.

– Mia Hawkes – nyújtottam felé a kezemet.

Határozott és férfias kézfogása gyengédséggel vegyült, bőrének érintése selyemként ölelt körül. Nem hittem, hogy egy ismeretlen férfi képes ilyen érzéseket kiváltani belőlem. Teljesen abszurd volt. Ennek ellenére mégis éreztem. Kétségkívül ő volt a legszívdöglesztőbb pasi a

legellenállhatatlanabb mosollyal, akivel eddig találkoztam. Danny-t is beleértve.

Ajjajj!

– Nagyon hangulatos ez a hely.

– Köszönöm. Sokat dolgoztunk rajta, hogy ilyen legyen.

– Segítek – hajolt le és már szedte is össze a plakátokat és az újságokat.

– Ne fáradj, majd én rendet teszek – guggoltam le mellé.

– Régóta dolgozol itt?

– Csak a nyáron, most már harmadik éve. – Sokatmondóan hosszú pillantás erejéig elvesztünk egymás tekintetében. – Te hogy kerültél a kávézóba?

– A családomé. Besegítek, úgyhogy ezentúl gyakran fogunk találkozni.

Kellemes beszélgetésbe kezdtünk. Elmesélte, hogy nemrég jött vissza Dallasból. A kávézót a közeljövőben teljesen át akarja venni, hogy egyedül üzemeltesse. Többek között megtudtam, hogy huszonöt éves, szeret úszni, moziba járni, valamint ő csinálja a világon a legfinomabb hamburgert, amit alkalomadtán megmutatna. Ezen kívül nem messze lakik a parttól, méghozzá egyedül. Ez kétségekívül örömmel töltött el.

Még alig ismertem, de tetszett a magával ragadó stílusa. Intelligens, jó humorú, figyelmes férfinak tűnt.

– Tudom, hogy konkurenciát jelentek nektek, habár a mi profilunk némileg eltérő a tiétektől, azért remélem, nem ellenséggént tekintesz majd rám – fürkészte az arcomat.

– Nem hiszem, hogy George-nak gondja lenne a kávézóddal. Az előző tulajjal nagyon jól kijöttek. És én is.

– Bízom benne, hogy a mostani tulajjal is jól ki fogsz jönni – köszörülte meg a torkát. – Ennek tudatában pedig biztosra veszem, hogy George nem fogja bánni, ha néha meglátogatlak. Esetleg átcsábítom az alkalmazottját kávézni.

– Csak ritkán kávézom.

– A sütivel hogy állsz?

Igéző pillantásától az arcomat elöntötte a pír. Már amikor attól tartottam, hogy felgyulladok, kinyílt az ajtó.

– Helló, szivi – köszönt fennhangon Danny.

– Szia – léptem oda hozzá sietve, mire futó csókot lehelt az ajkamra. Ettől mérhetetlen zavarba jöttem, magam sem értettem pontosan miért.

Danny kíváncsi tekintete Kyle és köztem cikázott, és úgy tűnt, magyarázatot vár.

– Danny, ő itt Kyle, a kávézóból. Kyle, ő itt Danny.

– Daniel Brown, Mia barátja – nyújtotta Kyle felé a kezét.

– Kyle Crawford.

Jelentőségteljes, erőfitogtató pillantással méregették egymást folyamatos kézrázás közben.

Danny jóval alacsonyabb volt, mint Kyle, ezen felül kevésbé széles, szemet gyönyörködtető mellkassal, és némileg kisebb bicepsszel volt megáldva. A kevésbé atletikus alkatát próbálta ellensúlyozni feszesen kihúzott testtartással, mintha attól izmosabbnak és magasabbnak tünne. Mindig komplexusai voltak a méretei miatt. Helyesbítve a magassága miatt. Kuncogtam belül, de éreztem, hogy ideje közbelépnem. A kínos szituációt krákogással szakítottam félbe.

– Örülök, hogy megismertelek Mia – engedte el Kyle a barátom kezét, majd rám nézett.

– Én is! Köszönöm a segítséget – mosolyodtam el.

– Nagyon szívesen, máskor is. Sziasztok!

Kyle arcán halvány mosoly futott át, miközben alig észrevehetően megingatta a fejét és elsétált.

– Sznob pöcs – morogta Danny.

– Nem is ismered – fordítottam hátat a páromnak, és beálltam a pult mögé elrendezni a poharakat. – Csak bemutatkozni jött.

– Végigjárja az utcát?

– Nem tudom. Szerintem kedves gesztus tőle.

– Nagyon cuki – fintorgott. – Remélem, nem érzi szükségét, hogy máskor is ide jöjjön.

– Lenne kedved ma este Jillel és Austinnal lazulni? – fordultam felé, figyelmen kívül hagyva epés megjegyzését.

– Travis hívott sörözni. Eljöhetnél, ott lesz az új nője – lépett elém, és a derekamnál fogva magához vont.

Mosolyogva nézett a szemembe, közben lágyan végigsimította a mutatóujjával az arcomat. Ezzel mindig levett a lábamról. Kicsit olyan volt, mint annak idején, amikor nem létezett nálam fontosabb számára. Hiányzott ez az érzés. Lehajolt és hosszan megcsókolt. Élveztem a finom érintését,

nyelvének buja játszadozását, mégis, valami ezúttal más volt. Nem tudtam volna megmondani micsoda és miért, de tisztán éreztem, mélyen legbelül.

Miután kibontakoztam az öleléséből, magamhoz vettem az itallapokat, és az asztalokhoz sétáltam, ahol az egyikhez éppen leült egy fiatal pár. Felvettem a megrendelésüket, és letettem a szomszédos asztalhoz is a kezemben levő lapokat, aztán megtorpantam. Különös érzés kerített hatalmába, mintha valaki figyelne. Megakadt a tekintetem a kávézón, ahol megpillantottam az engem mereven bámuló Kyle-t. Átható pillantásától a pulzusom az édig szökött. Pillanatnyi révedezésemből Danny hangja térített magamhoz.

– Este érted jövök – súgta a fülembé, miközben megcirógatta a hátamat.

– Menj csak egyedül, én Jillel megyek.

– Nem örülök, hogy az a lökött unokatesója is ott lesz.

– Te is jöhetnél velünk.

– És mi a francot mondjak Travisnek? Már megígértem, hogy elmegyek vele.

– Én nem ígértem meg neki. Menj egyedül.

– Remek. Akkor ezt megbeszéltük. Holnap hívlak – nyomott egy pusztit az arcomra és már indult is.

Elfordultam és visszasétáltam a pultba, miközben kifújtam a benntartott levegőt. A megkönnyebbülés sóhaja szakadt fel belőlem. Igazság szerint örültem, hogy mégis a barátaimmal tölthetem az estémet, Danny nélkül.

Az elkövetkező napok érdekes fordulatot vettek az életemben. Miközben Danny-vel távolodtunk egymástól, Kyle egyre közelebb férkőzött hozzám. Lassan, lépésről lépésre haladt egyenesen a szívem irányába.

Danny-t alig láttam. Amikor nem dolgozott, akkor Travis-szel mulatta az idejét. Határozottan elhanyagolt engem, jobban is, mint eddig. Viszont mostanában valamiért nem bántam a dolgot. Az okát azonban még nem mertem nyíltan bevallani magamnak.

Kyle minden nap meglátogatott. Sosem jött üres kézzel. Hol egy hideg üdítővel lepett meg, hol egy gusztusos sütit tolt elém. Rengeteget beszélgettünk, és már nem tagadhattam, hogy egyre mélyebbre fészkelte be magát a gondolataimba.

– Jártál már Dallasban? – kérdezte egyik délután a pultnál ücsörögve, miközben bekapott egy adag sütit, majd lenyalta a száját. Az érzéken csókos száját.

De lennék az a tejszínhab...

– Nem. Georgián kívül csak Alabamában jártam. Az egyik főiskolai barátnőm Greenville-ben él. Egyszer a szünetben meglátogattam.

– Jó élmény lehetett, látom rajtad – nézett a szemembe, mire elmosolyodtam és bólintottam.

– Az volt. Alabama csodás hely, fantasztikus embereket ismertem meg. Arról nem is beszélve, hogy jó volt innen kiszakadni egy kis időre.

– A miniatűr haverod miatt? – tolta félre a sütis tálat, miközben kíváncsian bámult rám.

– Ne nevezd így. Magasabb nálam.

– Ez igaz. Mindössze két centivel. Valóban komoly, férfias magasság. Nem hordasz magassarkú cipőket. – Nem kérdés volt, mint inkább ténymegállapítás. – Megnéznék túsarkúban.

Zavarba ejtő megjegyzése megzabogtatta az ereimben a vért. Figyelmen kívül hagytam, mert féltem attól, meddig jutnánk, ha engedném.

– Nem lehet mindenki olyan égimeszelő, mint te – böktem meg játékosan a mellkasát.

Hiába látszott, hogy sportos alkata van, meglepett, mennyire kemény és feszes. Hátrébb húzódtam tőle, mert megijedtem, milyen érzéseket váltott ki belőlem a közelsége.

– A százyolcvannyolc centi teljesen normális egy férfinak. A százhetven kevésbé – vigyorgott önelégülten.

– Százhetvenkettő – pontosítottam egy halvány mosoly kíséretében.

Nem gúnyolódhattam a saját pasimon, ezért gondolatban fejbe csaptam magam, és elkomorodva beharaptam az alsó ajkam. Nem kerülte el a figyelmemet, milyen pillantással kísérte végig a mozdulatomat Kyle.

– Szóval, Mr. Pöttöm miatt mentél Greenville-be?

Megingattam a fejem, úgy válaszoltam.

– Részben. Danny-vel sokat vitáztunk akkoriban. Kellett a távolság – sütöttem le egy pillanatra a szemem.

– Hát... - sóhajtott fel. – Sajnálom, hogy visszataláltál hozzá.

– Kyle... - kezdtem, de közbevágott.

– Én szeretek utazni – váltott témát hirtelen. – Egyszer muszáj lesz megmutatnom neked a világot. Imádni fogod. – Pillantása őszinte ígéretet hordozott, amibe beleborzongtam. Különösen kellemes, ugyanakkor ijesztő volt, mert beígért, mit is jelenthetne ez. – Nagyon csinos vagy.

– Köszönöm! Te is jól nézel ki. Csak nem készülsz valahova? Péntek esti randi? – Ahogy kiejtettem a számon, erős émelyítő érzés bizsergette a belsőmet. Roppant kellemetlen érzés volt.

– Remélem, hogy az lesz. El szerettem volna hívni sörözni a legszebb nőt, akit ismerek, majd egy hosszú esti sétát terveztem a parton. – A szívem a torkomban dobant. – Nem tudom, lenne-e kedve hozzá?

– Sörözni? – vontam össze kérdően a szemöldököm.

– A férfiak általában vacsorázni hívják a nőket, vagy egy italra, de az olyan sablonos. Arról nem is beszélve, hogy ha ezután ránézel majd egy üveg sörre, mindig én fogok eszedbe jutni – hajolt közelebb.

Erőtéljes, férfias illata az orromba kúszott, de nem mertem a szememet lehunyva elmerülni benne, így csak mélyen és észrevétlenül magamba szívtam.

– Nagyszerű asszociáció – nevettem fel.

– És? Lenne kedved?

– Én...nekem... – hebegtem.

– Tudom, tudom...Mr. Tökmag... - Szeme ingerülten villant. – Nem érdekel – állt fel a bárszékről, megfogta a kezem, úgy segített leszállni.

A távolság teljesen eltűnt közöttünk, éreztem a testének minden rezdülését. Mutatóujjával lágyan végigsimította a fedetlen karomat, érintésétől megremegtem. Hiába akarta a szívem a folytatást, az agyam józanabb volt, nem engedte, ezért hátrébb léptem tőle, hogy megszüntessem a kísértés kavargó örvényét.

Tökéletes „majdnem csók” pillanat volt. És én elrontottam.

– Miért vagy még mindig vele? – cirógatta meg az arcomat.

– Ez nagyon bonyolult, Kyle. Olyan régóta vagyunk már együtt, és... – kezdtem, de határozott hangja csendre intett.

– Nem szereted. Ha nem szereted, nem kellene vele lenned. Ez ennyire egyszerű. Nem értelek, de legyen ahogy akarod. A sörös-sétás esténket bepótoljuk.

Meg sem várva a válaszomat, hátat fordított és elment.

Jill és Danny miatt lelki furdalás gyötört.

Miután a barátnőm visszatért a szabadságáról, folyton az ablaknál ácsorgott, hogy meglesse a „cukimuki szomszéd pasit”, és teljesen kiakadt, amikor elmondtam neki, hogy én már megismertem. A „majdnem csókról” nem számoltam be neki, és egyelőre elhallgattam, milyen érzéseket váltott ki belőlem. Nem akartam, hogy a féltékenység közénk álljon. Hogy is állhatott volna, amikor nekem ott volt Danny...

Azonban tagadhatatlanul minden egyes nappal egyre különlegesebbé vált számomra a szomszéd srác. Mégsem tettem semmit annak érdekében, hogy a tiltott rajongásom valósággá váljon. Nem tehettem. Jill a legjobb barátnőm, és időközben teljesen a „kávézós pasi” rabjává vált. Folyton a kirakatban lógott, és arra várt, hogy csak egy pillanatra láthassa.

És ott volt Danny, aki a viselkedésével egyre távolabb taszított magától, mégsem hagytam el. Még nem tudtam. Erőt gyűjtöttem ahhoz, hogy a közös éveket a múlt egyre halványuló darabjává számúzzem. Ezért elnyomtam magamban a Kyle-lal kapcsolatos, minduntalan felszínre törni vágyó érzéseimet.

– Min gondolkodsz ennyire? – harsant George hangja mögöttem, mire megugrottam. – Rossz a lelkiismereted, aranyom?

– Dehogy...csak...semmi... – fújtam ki erőteljesen a levegőt.

– Ismerem ezt a semmit, na ki vele – tette csípőre a kezét választ várva, mire csak kibámultam az ablakon, a kávézó irányába. – Az a Kyle fiú az oka? – bökött a fejével kifelé. – Látom ám, mi folyik itt. Ha ezen aggódsz, nem kell. Tetszel neki. Az utóbbi napokban állandóan itt eszi a fene. Neki is van kávéja, végül is kávézót vezet, mégis hozzád jön inni. - Halvány mosolyt láttam megbújni a szája sarkában. - Úgyhogy kislányom, ha tetszik az a fiú, dobd azt a nagyképű, mélynövésű istencsapását, és hajts rá Kyle-ra.

– George?

– Igen, ez a nevem.

– Voltál már szerelmes? – néztem rá.

Fura, különös fény csillant a szemében. Vonásai megkeményedtek, tekintete zavarossá vált, majd csalódottan lehajtotta a fejét, végül egyenesen rám nézett. Bele a szemembe. Keményen és ridegen, ahogy eddig még soha.

– Csak egyszer. – Hangsúlyja és arcának rezdülése fájdalmat sugallt. – Szar ügy. Annie... – Mélyről jövő sóhajjal ejtette ki a nevet.

Nem folytatta, én pedig nem firtattam a dolgot. Sebet téptem fel, ettől rosszul éreztem magam.

– Ne haragudj, nem akartam...

– Ma hozzák az új kávégépet. Csinálj neki helyet, kérlek. Az irodában leszek – fordított hátat és elment.

Biztosan komoly csalódás érte, ha így reagált, nem akartam vájkálni a múltjában. Nem akartam még jobban felizgatni, mint ahogy azt egyetlen kérdéssel sikerült.

Jill éppen ezt a pillanatot választotta, hogy megjelenjen.

– Na, szivi! Mizujs?

– Semmi különös – vontam meg a vállam.

– A cukimuki pasi nem járt erre? – lépett az ablak elé. – Mondd, hogy ma átugrik és bemutatasz neki – fordult felém esdeklő ábrázattal, majd újra Kyle-t kémlelte.

– Nem tudom, még az is megeshet.

Azt hittem kiszakad a lelkem egy darabja, mert a barátnőm úgy bámulta az ablakon át a vágyaim netovábbját, mint egy kiskutya az orra előtt elhúzott jutalomfalatot. Az étterem túlsó feléből figyeltem őt, ahogy a kirakat előtt ácsorgott, és csorgatta a nyálát a férfira, aki nemrég engem csókolt meg kishiján.

– Te jó ég, de mocskosul vadító ez a pasas. El sem hiszem, hogy te beszéltél vele, érezted az illatát – hunyta le a szemét, miközben mélyet szippantott a levegőből. – De megharapnám a...

– Ki ne mondd – emeltem fel a mutatóujjam fenyegetően.

Odasétáltam hozzá, hogy én is megnézzem Kyle-t.

– Hol van? Nem látom.

– Bement egy másik fickóval. Mondjuk ő se rossz. Szerintem bejönne neked.

– Egy másik fickó? Még sosem láttam ott mást rajta kívül.

– Miért, te figyeled? – kérdezte összehúzott szemmel.

– Nem, dehogy – simítottam a fülem mögé zavartan egy tincset. – De van szemem és nyitva tartom, néha látom őt munka közben, amikor kijön az asztalokhoz – vontam meg közönyösen a vállam. – Végül is konkurencia, és muszáj tisztában lennünk azzal, hogy...

– Blabla... – legyintett. – Jó pasi, akin jó legeltetni a szemed. Ennyi. Átugorhatnánk egy sütire, te meg bemutathatnál neki.

– Jó ötlet – húztam kényszeredett mosolyra a számam.

Lelki szemeim előtt felvillant a kép, ahogy Jill és Kyle randiznak. A vacsora végén hazaviszi a barátnőmet, aztán felmennek a lakására, hogy egy egetrengető kufirccal zárják az estét. Beleborzongtam a látomásba. Nem akartam elhinni, hogy a sors azért sodorta az utamba Kyle-t, mert az én feladatomban lenne összehozni őket.

Ez képtelenség!

Őrlődtem. Jill-nek bejön a szomszéd srác, de nekem is. Ő viszont nem ismeri úgy, ahogy én. Rá nem nézett úgy, ahogy rám. Nem mondott neki olyanokat, mint nekem. Előnyben vagyok Jillel szemben, és iszonyatosan éreztem magam, hogy ez egyáltalán eszembe jutott.

Eldöntöttem, lesz, ami lesz, bemutatom őket egymásnak. Ha Jill ennyire szeretné, én nem állok az útjába. Hogy is tehetném, amikor Jill barátsága a legfontosabb dolog az életemben? Ezen felül pedig van barátom.

A Danny iránt táplált érzéseim összekuszálódtak, de még bennem éltek. A büntudat elhatalmasodott rajtam, mert kudarcot vallottam abban a pillanatban, amikor engedtem a legédesebb csábításnak, a Kyle utáni vágynak.

Jill ragaszkodott a sütihez, ezért átmentünk Kyle-hoz. Izgatottan ültünk le az asztalhoz. Jill azért, mert meg akarta ismerni álmai férfit, én pedig mert újra láthattam az én álmaim pasiját. A sors furcsa firtora, hogy a kettő egy és ugyanaz. Csendben vártam, hogy felvegye a rendelésünket. A barátnőm arca, ahogy a hátam mögé nézett, felragyogott. Ebből tudtam, hogy Kyle közeledik.

– Üdvözlöm a hölgyeket! Mit parancsolnak? – hallottam meg egy szexisen mély, de ismeretlenül csengő férfihangot.

Erre felkaptam a fejem, és ráemeltem a tekintetem. Ledöbbsentem, mert nem Kyle állt előttem. Jill elpirulva és fülig érő szájjal bámulta, mint egy hatalmas csokoládétortát. Értetlenül meredtem rájuk.

– Elnézést, Kyle Crawford nincs itt? – kérdeztem az ismeretlen felszolgálótól.

– Hátul van az irodában, szóljak neki?

– Igen, azt megköszönném – bólintottam, mire a férfi távozott.

– Hát nem ő a legdögösebb pasi a világon? – áradozott Jill.

– Mi? Ki? Ő? – fordultam abba az irányba, amerre eltűnt.

– Igen. Persze, hogy ő, a cukimuki szomszéd srác.

Döbbsenten ráncoltam a homlokomat, hiszen ezt a fickót még sosem láttam. Nem maradt időm kibogozni a szálakat, mert Kyle állt meg az asztalunknál a felszolgáló kíséretében.

– Sziasztok! Végre átjöttél – mosolygott rám.

– Szia! Igen, George átengedett, beállt a pultba. – Egy pillanatra elmerültünk egymás tekintetében. – Bemutatom a barátnőmet, Jill-t. – Köszöntötték egymást.

Jill meglepődve bámult rám.

– Ő itt a bátyám, Timothy Crawford – mutatott Kyle a mellette álló férfira.

– Csak Tim – fogott kezét mosolyogva Jillel, aztán velem. – Mit hozhatok a hölgyeknek?

– Két narancslé lesz és két creme brulee sajttorta – vigyorgott rá a barátnőm.

– Elnézést, de a beszállító hátul vár. Utána visszajövök – biccentett Kyle, és ő is távozott.

– Szóval Tim. Közélről még helyesebb – ömlengett a barátnőm.

– Azt hittem...én... neked... – ráztam meg értetlenül a fejem. – Timmel még sosem találkoztam.

– Ezt hogy érted? Azt mondtad, bemutatkozott.

– Kyle volt az, nem Tim.

A megkönnyebbülés hulláma söpört végig rajtam, ahogy tudatosult bennem a tévedés. Elmeséltem mindent Jill-nek, és boldog voltam, hogy ez a súly már nem nyomta tovább teherként a lelkemet. Hitetlenkedve hallgatott végig.

– Ah, így már világos. Te nő! El kellett volna mondanod, hogy ennyire bejön neked Kyle. Amúgy ő volt a másik fickó, akiről beszéltem. Szerintem tényleg illenétek egymáshoz.

– Danny... – kezdtem.

– Hagyd el végre és legyél igazán boldog. Ahogy azt megérdemled. Azt se bánám, ha végigkefélnéd a fél világot, és gyűjtenél végre egy kis tapasztalatot.

– És az mire lenne jó?

– Ecseteljem? – Szeme huncutul csillant.

– Inkább ne – kacagtam fel. – Ha Kyle számomra a nagy ő, akkor a sors nem fogja hagyni, hogy elváljanak az útjaink. Meséltem, mit írt a horoszkópom pár hete? – néztem rá.

– Reménytelen vagy – rázta meg a fejét. – Mondd meg annak a sorsnak, hogy dolgozzon egy kicsit gyorsabban. Kyle tényleg jó pasinak tűnik.

– Igen, nagyon is – bámultam abba az irányba, ahol korábban eltűnt.

Az elkövetkezendő napokban kerültem Kyle-t, annak ellenére, hogy Jillel tisztáztuk a félreértést. Tudtam, hogy nem sokáig tudnék ellenállni a vonzerejének. Tekintve, hogy Dannyvel még mindig egy pár voltunk, ilyenre még gondolnom sem lett volna szabad, bármilyen szarul is álltak köztünk a dolgok.

Éppen bekapcsoltam a rádiót, amikor nyílt az ajtó.

– Szia! – toppant be Kyle.

– Szia! Mit hoztál? – néztem a kezében levő üvegre és két pohárra.

– Dumálhatnánk kicsit. Régen láttalak. Nagyon úgy tűnik, hogy kerülsz.

– Nem, dehogy, csak mostanában alig van pihenő időm.

– Mondjuk, hogy elhiszem. Akkor ez most jól fog esni – tette le a poharakat és már bontotta is a bort.

Egy alkalommal meséltem neki arról, hogy Jill-lel és Austinnal jártunk egy kedves kis olasz étteremben, ahol fehérbort ittam, ami nagyon ízlett. Vigneti del vulture palackozott cuvé bor volt. Kyle pedig megjegyezte. Mosollyal nyugtáztam, mennyire figyelmes férfi.

– Halihó, fiatalok! – lépett be az iroda felől Jill. Döbbenet meredt hol ránk, hol az itatra. – Már itt sem vagyok! Mia, hátul bezártam, lekapcsoltam a villanyt, George már rég elment. Érezték jól magatokat! – kacsintott rám, majd felkapta a táskáját, megsimította a hátamat és elment.

Kyle elmosolyodott, a kezembe adta az italt, és koccintottunk. A *Twocolors Lovefool* című száma csendült fel a rádióban.

A vágyakozás szikrái pattogtak körülöttünk, miközben némán, epekedve meredtünk egymásra. Kyle kivette a bort a kezemből, letette a pultra, ezt követően átkarolt, majd lassú ringatózásba kezdtünk a zene ütemére.

– Hiányoztál – suttogta a fülembe. – Csinálhatnánk ezt, akár minden nap – vont még szorosabban magához, miközben az arcát a hajamba temette. Éreztem, ahogy beszívta az illatomat.

– De...

– Most ne legyen de – hajolt hátrébb. – Erre a kis időre, ha lehet, felejts el minden mást rajtunk kívül.

Kezébe fogta az arcomat, hüvelykujjával végigsimított az ajkamon, majd a fülemhez hajolt és gyengéden cirógatni kezdte a szájával. Lehelete csiklandozta a bőrömet. Gyengéden simogatta a hátamat, keze fel-le vándorolt a testemen. Élveztem mámorító érintését. Magamba szívtam fűszeres parfümjének illatát, és hirtelen teljesen világossá vált, hogy mit is akarok. Annyira meghitt volt, annyira bódító, mégis megszakítottam sóvárgó ölekezésünket, mert nem éreztem helyesnek, amit éppen tettünk, és amit az ölelésünkben rejlő folytatás sugallt.

– Ez...egyszerűen nem... – hebegtem, miközben hátrébb léptem.

– Gyere el velem vacsorázni. Aztán sörözhetnénk is. – Szája szegletében mosoly bujkált.

– Annyira jó lenne, de Danny...

– Értem – túrt bele feszülten a hajába. – Vagyis nem. Miért csinálod ezt? Boldogtalan vagy vele, a vak is látja – hangja ingerülten csengett. – Ha készen állsz, tudod, hol találsz meg.

Búcsúzóul mélyen a szemembe nézett, megsimította az arcomat és elment.

Kavarogtak a gondolataim, szünni nem akaró vihar tombolt a lelkemben. Tudtam, hogy ez a fergeteg csak akkor csillapodik le, ha megteszem a számomra sorsdöntő lépést. Szakítok Danny-vel.

Azzal az elhatározással léptem be a lakásunk ajtaján, hogy tisztázom Danny-vel az érzéseimet. De ahogy megláttam, ledermedtem. Danny épp vacsorát főzött, nekünk. Az asztal ízlésesen megterítve, közepén egy hatalmas csokor rózsa díszelgett két gyertya kíséretében.

– Szia édes! A kedvencedet főztem, sült csirke. – Ülj le. – És én leültem. Egy hang nélkül. – Tudom, hogy az utóbbi időben elhanyagoltalak – lépett elém, megfogta a kezem, majd leguggolt elém és megcsókolt. – Ígérem, mostantól minden másképp lesz. Olyan, mint régen. – Újra megcsókolt, majd felállt és a sütőhöz lépett, hogy befejezze, amit elkezdett.

Én pedig képtelen voltam megtenni, amit elhatároztam. Nem tudtam elhagyni éppen most.

Nem ment.

Belül szétestem. Kyle-t akartam, de túl gyáva voltam elhagyni Danny-t.

Felsőhajtottam, majd megvacsoráztam a barátommal.

Boldogtalan voltam. Tudtam, hogy egy olyan mederben ülök, ahonnan lenne kiút, ha elég kitartóan próbálnék kikecmeregni, azonban az örvény újra és újra visszaránt a mélybe, mert egyelőre erősebb nálam.

– Angyalom, mi a jó fene van veled mostanában? Csak bámulsz kifelé az ablakon, alig beszélgetsz velem. Hol az a napsugaras jókedved? Pedig én utálom a felesleges locsogást, de esküszöm hiányzik a csacsogásod. Ezen felül, ha nem fejezed be, kilyukasztod – esett nekem egyik nap George kedves aggodalommal a hangjában, amikor az egyik asztalt már vagy húsz perce törölgettem.

Sóhajom sokatmondó válasz volt számára.

– A szerelem érdekes dolog, de ha nem teszel azért, hogy boldog legyél, akkor nem is leszel az. Ez ennyire egyszerű – paskolta meg a karomat és elfordult, hogy kimenjen a raktárhelyiségbe, de a hangom megállította.

– De annyira nehéz – hajtottam le csüggedten a fejem. – A szerelem igenis bonyolult. Magad mondtad múltkor, hogy szar.

George egyedül élt, már régen elvált, a lánya és a volt felesége messzire költöztek, és nem szívesen beszélt róluk. Amióta ismertem, sosem randizott, látszott rajta, hogy magányos, és most már azt is tudtam, hogy ennek oka volt.

– Ez igaz, tényleg mondtam, hogy szar, és így is gondolom. Pizkosul tud fájni, főleg, ha te úgy érzed, hogy mindent megtettél, de a körülmények túlnőtték rajtad. Viszont azt látom, hogy te semmit sem csinálsz, inkább elmerülsz az önsajnálatban, és elfogadod azt a szart, amiben ücsörögsz. Mia, lányom, ha nem emelkedsz felül önmagadon, akkor bizony nyakig szaros maradsz. Az a fiú odáig van érted, – bökött a fejével a kávézó felé – és te is meggebedsz, hogy vele legyél, de még mindig nem lépsz. Miért? De komolyan, miért? – ingatta a fejét rosszallóan.

– Mert... Danny és én már olyan régóta vagyunk együtt, és most végre történt valami. Újra odafigyel rám, elkezdett teperni. Azt hiszem esélyt akarok adni neki.

– Azt hiszed? Az azt hiszed, az kevés. Biztosan kell tudnod. Ha nem vagy teljesen biztos magadban, akkor megette a fene.

George a maga egyszerűen nyers stílusával rávilágított a lényegre, és igaza volt. De nyílt az ajtó és már nem maradt több időnk beszélgetni.

Kyle lépett be egy idősebb, de feltűnően csinos barna hajú nővel, akinek a mosolya hirtelen komorrá változott. Nem értettem az okát, és roppant módon felkeltette a kíváncsiságomat, mi történt a másodperc töredéke alatt, ami ilyen változást idézett elő nála.

– Sziasztok! – álltak meg előttünk. – Bemutatom az édesanyámat, Lillian Crawfordot. Anya, ő itt Mia és...

– Szia George! – köszönt váratlanul Kyle anyja a főnökömrre, ami látszólag Kyle-t is meglepte.

George-ra sandítottam. Arca döbbenetet tükrözött, elsápadt, majd nyelt egy hatalmasat, mielőtt megszólalt.

– Annie... – suttogta.

– Annie? – fürkésztem az arcát, ami egyszerre volt meglepett, fájdalmas és reménykedő, ugyanakkor különös fény csillant benne. Csodálat, talán szerelem...

– Lilian – hebegte.

– Lilian. Lily. Rose Li... – ízlelgettem a nevet, az étterem nevét, mire George összeráncolt szemöldökébe ütköztem. Jobbnak láttam elhallgatni.

– Örülök, hogy megismerhetlek Mia. Sokat hallottam rólad – mosolygott rám kedvesen Annie. – Nem gondoltam, hogy itt találkozunk – fordult George felé.

– Hát én sem. És, ha most megbocsátotok, dolgom van hátul – biccentett George, aztán kiment.

– Csak meg szerettem volna nézni az éttermet, amiről a fiam ódákat zeng.

– Mélyen és vizslatóan nézett rám Lillian, ez elárulta, hogy Kyle nem kizárólag az étteremről beszélt neki. Jóleső érzéssel töltött el.

Beszélgetésbe kezdtünk, miközben feltűnt, hogy Annie lopott pillantásokat vetett abba az irányba, ahol George tartózkodott.

– Elnézést, rögtön visszajövök – mondta váratlanul, majd elment a mosdó irányába, ami teljesen véletlenül éppen arra volt, amerre az iroda.

– Ne haragudj, szólhattam volna, de anyám mindenképpen át akart jönni, amikor meséltem neki rólatok – kezdte Kyle.

– Rólunk?

– Igen. Rólad, Jill-ről és George-ról.

– Ah, így már értem – bólintottam.

– Mit?

– George mesélt nekem egy régi sze... ismerőséről, akit Annie-nek hívtak. Gyanítom, hogy édesanyád lehetett.

– Ismerik egymást? – vetett egy pillantást az iroda felé.

– Nagyon úgy tűnik. Valószínűleg anyukád azért akart mindenképpen ide jönni, hogy lássa George-ot.

– Ühüm... – hümmögött elgondolkodva. – Én is akartam veled beszélni.

– Kíváncsian meredtem rá. – Elutazom. Elmegyek egy időre, vissza Dallasba. Addig Tim marad a kávézóban. Ha bármire szükségetek lenne, ő itt lesz. Búcsú nélkül nem akartam elmenni – nézett rám komoran.

– Ó! – Csak ennyit voltam képes kinyögni, forró zuhanyként ért a kijelentése.

– Sajnálom, hogy éppen most, de nem tehetek mást. Nem terveztem, csak így alakult.

– Visszajössz? – ráncoltam a homlokom csalódottan.

– Vissza. Minden itt van, ami kell nekem – pillantása mélyre hatolt. – Talán addig rendeződnek a dolgaid – célzott Dannyre. – Mert gondolom, még mindig vele vagy – kérdően vonta fel a szemöldökét, én pedig csak hallgattam. – Sejtettem. Továbbra sem értelek – vizslatta az arcomat. – Talán jobb is lesz így. Rendbe kell tennem néhány dolgot, és azt gondolom, hogy neked is. Azt megígérem, hogy be fogom hajtani azt a sört – húzta zavart mosolyra a száját.

A kételyek új erőre kaptak bennem, a bizonytalanságom váltakozó hullámokban tört rám, míg a végén elsodorta a maradék reményemet is.

A bejelentése felnyitotta a szemem. Nem akartam, hogy elmenjen. Akartam, hogy maradjon, velem.

– Muszáj elutaznod?

– Igen. A dolog nem tűr halasztást, de igyekezni fogok vissza. Remélem, arra már tudni fogod, mit akarsz. A számomat tudod. – Pillantása fogva tartott.

– Felhívlak – bólintottam kényszeredetten.

Ígéretet tettem, olyat, amit nem biztos, hogy be fogok tudni tartani. Nem azért, mert nem akartam, hanem azért, mert éreztem, hogy az talán még fájdalmasabb lenne, mint elengedni őt. A rengeteg mérföld kínzó ereje fojtogatna minden egyes távolba suttogott szóval.

Egymást néztük, tekintete rabul ejtett, éppen úgy, ahogy első látásra, amikor a tengerkék bársony megmelengette a szívemet.

Elém lépett, lélegzetvisszafojtva vártam, mi fog történni. Kezével megragadta a tarkómat, úgy húzott közel magához, lehajolt és az ajkamra tapasztotta az övét. Gyengéden nyelvem után puhatolózva tört utat magának. Édes, forró, szédítő csók volt, éppen olyan, amilyennek elképzeltem. Keze a derekamra vándorolt, úgy vont még közelebb. Hozzásimulva elvesztem érzékiségétől, és vágytam a folytatásra. Egyre nagyobb hévvel vette birtokba az ajkamat, én pedig szenvedélyesen viszonztam minden egyes érintését. Heves volt, kéjes és buja, de váratlanul megszakította életem eddigi lemámorítóbb csókját. Elöntött a forróság, azonban ahogy elhúzódott, a közénk beáramló levegő hidegsége magával hozta a hiányának érzését a szívembe.

– Kyle! – szakította félbe a meghitt pillanatot az édesanyja. – Mennünk...
– tekintete felváltva vándorolt közöttünk. – ...kell. Örülök, hogy megismertelek Mia – villantotta meg kedves mosolyát. Nagyon hasonlított a fiára.

– Én is nagyon örülök – válaszoltam még kissé zavartan.

– Remélem még találkozunk – indultak máris kifelé.

Kyle megtorpant a járda szélén és felém fordult.

– Zárd le a múltad, én is lerendezem, amit kell – lépett elém.

Megfogta a kezem, lehajolt és egy hosszú, lágy búcsúcsókot nyomott az ajkamra, majd megfordult és elsétált. Távolodó alakjának látványától egy pillanatra elállt a lélegzetem. Hiánya felemészítő tűzként égette a belsőm.

– Elmentek – hallottam meg George hangját a hátam mögött.

– Azt mondta visszajön.

– Úgy legyen – indult el a pult felé.

– És Annie?

– Mi van vele? – pakolászott megállás nélkül.

– Elmondod mi történt?

– Majd egyszer. Gyere, zárjunk.

– Szeretted? – Nem tágítottam. Kíváncsi voltam, mi történt velük.

George felegyenesedett, csípőre tette a kezét, a plafonra emelte a szemét miközben hosszan kifújta a levegőt, aztán leült egy bárszékre.

– Na jó! De csak egyszer mondom el. Soha többé nem akarok róla beszélni, és nem szeretném, ha kommentálnád. – Némán bólintottam, hogy

megértettem a szabályokat. – Régen volt, fiatal voltam, úgy a te korodban lehettem. Itt a parton rendeztek egy vidámpark szerűséget óriáskerékkel, vattacukorral, tudod, a szokásos maszlag. A haverommal eljöttünk, mert csajozni akart, én meg elkísértem, hogy jót nevessek a pofára eséseim. A lényeg, hogy abban a pillanatban, amikor megpillantottam a sorban állva Lilliant, már nem létezett más, csak ő. Első látásra belehabarodtam. Az egész estét együtt töltöttük és utána még jó párat. Elhívtam randizni, ő igent mondott. Találkoztunk, hónapokig – hajtotta le a fejét, ebből tudtam, hogy most következik a fájó rész. – A szülei azonban úgy gondolták, nem én vagyok számára a megfelelő férfi. Ő pedig egyetértett velük. Félt szembeszegülni az akaratukkal. Az én Annie-m a másikat választotta, Thomast – vonta meg a vállát letörten. – Ennyi történt. Összetörte a szívemet, én meg a Buickomat, azóta nem láttam. Ennek úgy körülbelül huszonöt éve. De ez már egy másik történet – állt fel és rám nézett. – A szerelem szar. Kivéve... – Meglepett az utolsó kiejtett szóval, ezért kíváncsian bámultam rá. – Kivéve, ha viszonzásra talál. Akkor csodálatosan gyomorbizsergető tud lenni. Akkor nem szabad elengedni.

Szeméből szívfacsaró búskomorság sugárzott. Fájdalmas üresség áradt belőle, azokban a pillanatokban, amikor mereven bámult maga elé, és azt gondolta, hogy senki sem látja. De én láttam. És most már tudtam, hogy Annie miatt van. Megértettem, miért olyan szar számára ez a különleges érzés. És megértettem, miért nevezte el róla az éttermét. Annie volt a nagy, be nem teljesedett szerelem, mégis mást vett feleségül, ahogy Annie is másé lett. Átéreztem, mert máris hiányzott Kyle.

⌘ ⌘ ⌘

5 évvel később

Az elmúlt öt év a sorozatos változások időszaka volt. Lediplomáztam, tanítani kezdtem egy helyi iskolában, a Tybee Island Beachen töltött nyarak pedig szép emlékké alakultak. George-dzsal tartottam a kapcsolatot, de sajnos egyre ritkábban jutottam el hozzá.

Danny-vel szakítottunk, többször is, és ugyan csak két évvel ezelőtt tettünk végleg pontot a történetünk végére, így még három évig húztuk a „se veled, se nélküled” dolgot, de tovább már nem ment. A mindig elodázott végső döntésem meghozatalához elengedhetetlen volt annak a ténynek a felismerése, hogy megcsalt engem. Sokszor, sok nővel. Csak utólag derült ki, meglehetősen kegyetlen módon. Rajtakaptam az egyikkel az ágyban. A miénkben. Úgyhogy könnyes - vagy még inkább dühös - búcsút vettem tőle, amit néhány tányér és pohár bánt, de ahogy kiadtam magamból az évek alatt felgyülemlett feszültséget, már nem is tűnt annyira nehéznek feldolgozni a hiányát. Elengedtük egymást, én pedig fellelegeztem.

Kyle nem jött vissza. Elment öt hosszú évvel ezelőtt, és azóta nem láttam. Jobban fáj az ő távolmaradása, mint ami Danny-vel történt.

Miután elutazott, pár héttel később felhívtam Dallasban, ahogy megígértem neki, de egy nő vette fel a telefont. Úgy mutatkozott be, mint Kyle menyasszonya. Ezt nehéz volt feldolgoznom. Nehezebb, mint a szakításunkat a volt pasimmal.

A néma dühöm táplálta a lelkemet belülről felemésztő láthatatlan szenvedést, így a remény helyét egy idő után átvette a sajgó üresség.

Igaza volt George-nak, a szerelem szar. Már teljesen értettem a távolba révedező, fájdalommal és csalódottsággal átitatott tekintetét, mert gyakran én is azon kaptam magam, hogy hasonlóan hozzá, csak merengek a semmibe. A „mi lett volna, ha” ott lebegett felettem, de el kellett felejtenem, mert ezek a gondolatok még fájóbbak voltak, mint azt el bírtam volna viselni. Ezért eltemettem őket magamban. Legalábbis nagyon igyekeztem.

Jill folyton magával cipelt mindenhova, állandóan aggodalmaskodott a nemlétező szerelmi életem miatt. Tény, hogy amióta Danny-vel vége lett,

nem igazán volt senki komolyabb az életemben. Kalandok akadtak, de egy idő után belefáradtam, hogy keressem azt, ami elveszett, és amiről tudtam, hogy csak egy valaki adhatná meg.

– Felveszünk valami dögös cuccot és megnézzük azt az új helyet a parton, a *Sunset Pier Bar-t*. Nincs messze George-tól, úgyhogy előtte akár meg is látogathatnánk.

– Ahogy gondolod – egyeztem bele egy vállvonással.

– Ünnepelek. Végre aláírtam a bérleti szerződést, megnyitom a boltot. Légy már kicsit vidámabb, te nő! Bulizni készülünk, nem temetésre – bökte meg a vállam. – El kell engedned. Egyszerűen muszáj, Mia!

– Elengedtem, már régen. Danny éli az életét, és én is.

– Nem Dannyt, te is tudod! Kyle-ról beszélek.

– Volt kapcsolatam azóta, csak nem találom azt, aki megfelelne. Ne csinálj úgy, mintha apáca lennék.

– Azt a néhány randit nem nevezném kapcsolatnak, és Jordan sem kimondottan a legjobb választás. Bár legalább kipróbáltad milyen mással.

– Jordan kedves pasi, de...

– Tudom, tudom... nem Kyle – mondta szemét forgatva. – Hagyd őt, elment és nem jött vissza. Öt éve nézem, hogy minden pasiban őt keresed. Ennek ma este véget vetünk. Öltözz! Esküszöm, ma addig nem jövünk haza, amíg hanyatt nem dobod magad valami irtó dögös, csupaizom tesztoszteron bombának.

– És te? Veled mi lesz? Te mikor dobtad utoljára hanyatt magad valakinek? Tim óta te sem... – kezdtem, de közbevágott.

– Ezt hagyjuk. Amúgy ma nem jövök haza férfikísérő nélkül – vigyorgott rám.

Jill és Tim – Kyle bátyja – azon az öt évvel ezelőtti nyáron összegabalyodtak, de váratlanul vége szakadt, amikor még igazán el sem kezdődött. Jill-t jobban megviselte, mint azt beismerte volna magának vagy nekem, ezért azóta szóba sem hozta a történeteket.

Elkészültünk, és célba vettük a partot. A buli előtt beugrottunk George-hoz, megittunk vele egy kávét.

– Nagyon csinosak vagytok – bókolt nekünk.

– Köszönjük! Ha pár évvel fiatalabb lennél, magunkkal vinnénk – paskolta meg a kezét Jill. – De sajnos a felső korhatár kevesebb, mint a remetekor – nevetett fel jóízűen, George pedig mosolyogva ingatta a fejét.

Mindig húzták egymást, élvezet volt hallgatni a piszkálódásukat, mert feldobták vele a hangulatot.

– Édesem, ha én fiatalabb lennék, bizony nem pazarolnád az időd holmi fülledt bárokra, és éretlen tinikre. Találnánk más elfoglaltságot magunknak a bulin kívül, ami szórakoztatóbb lenne, mint dübörgő zenére rázni magad a pelyhesállú ficsúrok előtt – kacsintott George nevetve a barátnőmre.

– Te csibész! Jó sok női szívet törhettél össze az őskorban.

Jó volt látni, hogy George ilyen jól érezte magát velünk, hogy Jill képes volt megnevetetni. A szemébe mintha visszatért volna a régi csillogás, ami évekkal ezelőtt kihunytt. Bár valami azt súgta, hogy ez nem csupán a mi jelenlétünknek volt köszönhető.

– Bizony-bizony. Nem tehetek róla, hogy ennyire jóképű vagyok. A nők sosem tudtak ellenállni nekem.

– Azt el is hiszem – mondtam neki mosolyogva. – Örülök, hogy jól vagy. Van valami különös oka a mai jókedvednek? – fürkésztem az arcát.

A szemét egy fél pillanatra lesütötte, majd rám nézett. Pillantásában volt valami érdekes, valami megmagyarázhatatlan vidámság.

– Semmi, semmi. Csak boldog vagyok, hogy eljöttetek hozzám. Olyan régen voltatok itt. Feldobtátok az estém.

– Aham – motyogott Jill. – Gyertyafényes vacsival készültél nekünk? Ez nagyon kedves tőled – bökött a fejével az iroda felé.

Az ajtó résnyire nyitva volt, így látni lehetett az asztalára elhelyezett gyertyákat, pezsgősüveget, két poharat, valamint egy csokor fehér liliumot. Mindketten George-ra meredtünk. Zavartan krákogott, majd az ajtóhoz lépett és becsukta.

– Érdekes. Nem is tudtad, hogy jövünk. Ráadásul csak két pohár van előkészítve – nyomult tovább Jill. – Vagy esetleg vársz valakit? – kérdezte tetetett értetlenséggel a hangjában.

– Jajj, George! Miért nem mondtad, hogy zavarunk? Már itt sem vagyunk – nyomtam egy puszit az arcára.

– Mert ti sosem zavartok. – És igen, randim lesz, de...

– Akkor jó szórakozást, mi lépünk is, te szívtipró – nyomott egy puszit az arcára Jill is. – Remélem nagyon csinos a hölgy.

– Bizony, az. A legcsinosabb. – Mélyen nézett a szemembe, mintha mondani akarna valamit, mégsem folytatta.

Meglepett, hogy találkozgat valakivel, de nagyon örültem, hogy végre igazán boldognak láthatom.

Elindultunk a bár felé, hogy belevegyünk magunkat az éjszakába.

A *Sunset Pier Bar* kellemes fényárban úszott, néhányan a bejárat előtt ácsorogtak és beszélgettek, mellettük elhaladva beléptünk a fullasztóan meleg helyiségbe. Sokan voltak, az ütemes zenére táncoltak jónéhányan, a bárpultnál is többen várakoztak, hogy megkapják a rendelt italokat. Mi pedig csatlakoztunk hozzájuk, hogy kérjünk valami hűsítőt.

Miután megkaptuk a két Mojitót, elindultunk a partra néző terasz irányába. Kör alakú kis asztalok voltak elhelyezve odakint, a legtöbb foglalt volt, de Jillnek sikerült lecsapnia az utolsóra, így le tudtunk ülni.

Odakint kellemesen meleg nyári idő volt, a szél enyhén fújdogált, nem kíváncsi voltam bemenni a zsúfolt tömegbe. Többen itt is táncoltak. Éppen az *Iko Iko* című szám ment, szuper kezdőhangulatot varázsolva az estének. Jill a széken ülve a dallamra ringatózott, miközben a koktélját szűrte.

– Jó a felhozatal – vontam fel a szemöldökét.

– Nem rossz – pásztáztam körbe a teret.

És tényleg volt néhány jóképű pasi, de valahogy egyik sem hozott lázba. Nem éreztem készletet arra, hogy bármelyikükkel megismerkedjek. Ellentétben Jill, aki egy ideje szemezt egy magas, sötét hajú, jóképű férfival. A fickó nem is várt túl sokat, és néhány perccel később az *Outnumbered* című dalnál az asztalunkhoz lépve felkérte táncolni a barátnőmet, ő pedig boldogan suhant vele a parkett felé.

Mojitót kortyolgatva nézegettem körbe-körbe, amikor a pult felé fordulva egy ismerős alakot pillantottam meg. Azt hittem káprázik a szemem, ezért nyújtózkodva próbáltam jobb rálátást nyerni, de nagyon sokan nyüzsögtek ott. Amúgy is biztosra vettem, hogy csak a képzeletem játszik velem. Betudtam annak, hogy biztosan hallucinálok az alkoholtól, ezért nem próbálkoztam tovább megpillantani azt, akit annyira vártam. Pedig nem akartam várni rá. Soha többé.

A lelkem legmélyén azonban, egy eldugott kis rejtekhelyen, ahová a vele kapcsolatos érzéseket raktároztam, még mindig élt a remény bennem, hogy talán visszajön hozzám.

Értem.

Miattam.

Persze dühös is voltam rá a történetek miatt, nagyon is, hiszen öt év elég idő volt ahhoz, hogy az iránta táplált kételyeket és csalódottságot tökéletes haraggá formáljam, mégis... Meg akartam érteni, miért történt mindaz úgy ahogy, ezen felül egy aprócska részem vágyott rá, még mindig. Nem is olyan aprócska.

Tovább iszogattam, és hirtelen elkapott az érzés, mintha valaki figyelne, ezért újra körbe pásztáztam a helyet, de nem láttam senkit, aki engem tüntetett volna ki a figyelmével. Felálltam, kiléptem a homokos partra, hogy mélyen szívjam magamba az óceán illatát, és elűzzem a felesleges ábrándokat a fejemből. Kissé távolabb merészkedtem a bártól, de még mindig tisztán hallható volt a zene, és Jillt is láttam a vadító fickóval andalogni. Hátat fordítva nekik elmerengve bámultam a sötétségbe. Elképzeltem, hogy Kyle megjelenik, és tisztázzuk az öt évvel ezelőtt történeteket, hogy ott folytassuk, ahol abbahagytuk. Átkaroltam magam, lehunytam a szemem, hogy lássam a felettébb vonzó arcát magam előtt, hogy halljam a hangját, ami elevenen élt a képzeletemben.

– Mia! – Hallottam meg a hangot, amire annyira vágytam. Azt hittem, képzelődöm. – Mia! – szólalt meg újra, mire lassan megfordultam.

És ott állt előttem teljes valójában.

– Szia! – köszönt rám zavartan.

– Szia, Kyle! – üdvözöltem én is.

Itt állt előttem, teljes életnagyságban, én pedig alig hittem el, hogy ez megtörténik. Jóképűbb volt, mint ahogy emlékeztem rá. Az évek alatt férfiasabb lett, érettebbnek tűnt, és megviseltnek.

– Visszajöttem.

– Látom. Kicsit sokáig tartott. – A hangom rideg volt és kimért, pedig belül remegtem érte. – Meddig maradsz?

– Az attól függ.

– Mitől?

– Hogy eljössz-e velem sörözni? – nézett rám reménykedve.

– Az attól függ.

– Mitől? – húzta alig látható félmosolyra a száját.

– Milyen magyarázattal állsz elő az öt éves távolmaradásodra.

– Ha eljössz velem sörözni, mindent elmondok.

– Nem.

– Nem?

– Nem. Az öt év túl sok volt. Éppen csak egy hónappal több, mint amennyit hajlandó voltam várni rád, úgyhogy... – vágtam oda sértődötten, majd elfordultam, hogy otthagyjam, de elkapta a karom és maga felé fordított.

– Sajnálom, de jó okom volt rá. Vissza akartam jönni, olyannyira, hogy vissza is jöttem. – Kíváncsian vontam fel a szemöldököm. – Csakhogy Danny-vel voltál. Még mindig... Láttalak titeket együtt.

– Mikor? Hol? – ontottam rá a kérdéseket.

– A *White Sand* étteremben. Úgy két hónappal azután, miután elmentem. Rájöttem, hogy muszáj tisztáznom veled mindent. Veled akartam lenni, csakhogy úgy tűnt, Danny még mindig...

– De miért nem szóltál? – vágtam közbe türelmetlenül.

– Kimentél a mosdóba, én utánad mentem. Azaz csak akartam, mert a pasid meglátott és megállított. Közölte, hogy épp az eljegyzéseket ünneplitek, és jobban tenném, ha nem zavarnálak többé. Megfenyegetett, de igazából leszartam. A jegyességetek híre jobban letaglózott. És az, hogy nem engem választottál. Ezért elmentem.

– Meg sem kérdeztél? Fel sem hívtál...

– Nem volt kedvem olyasvalakiért küzdeni, aki látszólag nem engem akart. Aztán mégis felhívtalak, de ismét belefutottam abba a seggfej pasidba. Ő vette fel, és volt egy érdekes beszélgetésünk. Küldtem utána üzenetet neked.

– Nem kaptam meg.

– Sajnálom, hogy nem próbáltam többször, de nem szokásom olyan busz után futni, amelyikre esélyem sincs felszállni, mert tele van.

– Ez rám is igaz. Én is hívtalak. A menyasszonyod vette fel – szembesítettem a tényekkel.

– Tessék?

– Jól hallottad. A menyasszonyod. Neked menyasszonyod volt, amikor itt voltál? Úgy mentél el, hogy engem akarsz, és hogy visszajössz. Hogy felejtetted el közölni velem, hogy egy nő vár Dallasban? Nem értelek – ontottam rá minden keserűségemet.

– Nézd, Mia! Nekem is van múltam, ahogy neked is. Hibáztam, el kellett volna mondanom, de annyira zavaros volt minden. Nem terveztem, hogy megismerlek, hogy elbűvölsz, és hogy már nem akarok mást csak téged. De a múltam közbeszólt. Most viszont tiszta lappal akarok indítani. Időbe telt,

amíg rendezni tudtam, amit kellett, és amíg nem tartottam ott, nem jöhettem el hozzád.

– És most ott tartasz? Most már nincs menyasszonyod? – fontam karba a kezemet a mellkasomon.

– Nincs menyasszonyom. – Mélyen nézett a szemembe, komoran vizslatott. Volt valami a tekintetében, ami aggasztott, de a viszontlátás bizsergető öröme, és amit mondott, elnyomták bennem az aggodalmat. – Amikor először megláttalak, ott az étterem előtt... – felsóhajtott, majd folytatta. – Az asztalokat törölgetted, rózsaszín felső volt rajtad fekete rövid szoknyával, amin kisimítottad a ráncokat, körülnéztél és elmosolyodtál. Egy fél pillanatra azt hittem, hogy rám, de nem én voltam a szerencsés. Jill éppen akkor ért oda. Csalódott lettem, hogy nem vettél észre. Már akkor tudtam, hogy különleges vagy. Egy pillantás elég volt, hogy elveszek – lépett közelebb.

Ez volt a legszebb dolog, amit valaha mondtak nekem. Elmerültem a mondanivalója mélységében, olyannyira, hogy mozdulni sem bírtam. Alig tudtam elhinni, hogy emlékezett erre a pillanatra. Első látásra elkápráztattam, ahogy ő engem. Édes szavai mégis jéghideg zuhanyként értek, hiszen, ha annyira engem akart, miért ment el? Miért nem jött vissza? Miért hagyta, hogy öt év történései közénk álljanak? Túl sok miért volt, amelyekre nem kaptam választ hosszú évekig. És még csak fel sem róhattam neki, hiszen akkor ott volt Danny. Igaza volt. Én akkor Danny-t választottam, nem őt. Csak pár hét volt egy régen elmúlt nyáron, de életem legszebb időszak volt.

– Ha akkor szakítottam volna Danny-vel, velem maradtál volna? – kérdeztem. Nem válaszolt, csak lesütötte a szemét, majd újra rám nézett. A hallgatása többet mondott mindennél. – Most is van valakim, úgyhogy...– hazudtam.

Hátat fordítottam neki és elindultam, de két lépés után megállított határozottan csengő hangja.

– Nem hiszem.

– Teljesen mindegy mit hiszel, a lényeg, hogy nem akarok beszélni veled.

– Most is beszélsz. Még mindig nem mentél el.

Igaza volt. Valóban ott álltam előtte lecövekelve, és habár az eszem azt súgta, rohanj minél messzebb, a szívem nem engedelmeskedett neki, ezáltal

a lábaim sem. Maradni akartam, vártam a folytatást. De olyan sokáig sóvárogtam már utána mindhiába, hogy teljesen elbizonytalanodtam.

– Vissza kell mennem, Jill vár – fordultam el, de erős kezének férfias érintése nem engedett elindulni. Megfogta a tenyerem és hüvelykujjával megcirógatta, én pedig ujjongtam legbelül. Éreztem a vibrálást, ami még ennyi idő után is ott volt, nem tűnt el, sőt, egyre intenzívebbé vált. Vágytam rá, a csókjára, aminek az emléke még mindig élénken bennem élt.

És akkor, mintha belém látott volna, lassan magához vont, kezét a derekam köré fonta, arcával lassan közelített az enyémhez. A bennem forrongó dac legyőzte az epekedésemet. Tenyeremet kemény mellkasára tettem, és eltoltam magamtól.

– Értem. Viszont még egyszer megkockáztatom a kérdést: eljönnél velem sörözni? – kérdezte tettetett magabiztossággal, de éreztem rajta az elutasítástól való félelmet.

– Nem szeretem a sört – léptem el tőle, majd hátat fordítottam neki, és elindultam az asztalunk felé. – A Sex on the beach jobban bejön. Tudod a számom – szoltam vissza neki a vállam fölött.

Hátra sandítottam, hogy lássam a reakcióját. Iszonyú dögös volt ahogy megvillantotta az ellenállhatatlan mosolyát.

Öt évet vártam rá, mert elment és nem jött vissza hozzám. Nem könnyítem meg a dolgát. Ezúttal én hagytam ott, de ez nem valaminek a végét jelentette, hanem a kezdetet. A mi történetünkét. Azt akartam, bizonyítsa be, hogy valóban kellek neki.

Első látásra megigézett. Nem hittem, hogy létezik ilyen, amíg rá nem találtam.

És nem hittem, hogy egy horoszkóp mondhat igazat. Tévedtem.

Kyle

Ott ült az asztalnál kívánatos lábait keresztbe fonva. Kedvem lett volna feljebb gyűrni amúgy is rövid szoknyáját, hogy elmerüljek benne. Nem bírtam betelni a látványával. Mintha megérezte volna, hogy valaki figyeli, körbe kémlelt a helyiségben, mígnem egyenesen felém fordult. Úgy izgultam, mint egy idióta tini, aki leskelődik a rajongott csaj után. Felhajtottam a whisky-t, és elindultam felé. Nem látott meg, hiába pásztázta a tömeget, szerencsémre elég sokan voltak, hogy ne kerüljek a látószögébe. Legalábbis egyelőre. Mert így akartam.

Tekintetemet nem szakítottam el róla, nem bírtam. Öt tetves évet vártam erre a pillanatra. Öt kibaszott hosszú évet. Annyi megjár, hogy mielőtt bezsebelem a jól megérdemelt pofont, kigyönyörködjem magam benne. Mert rohadtul gyönyörű, szebb, mint az emlékeimben. És szebb, mint amikor utoljára láttam pár éve, amikor eljöttem érte. De az a seggfej törpe pincsi még mindig képben volt. Akkor feladtam harc nélkül, mert muszáj volt. Mert nem volt választásom. Ezúttal azonban nem fogok meghátrálni. Kerül amibe kerül, az enyém lesz.

Kisértáltam utána a partra, ahol Mia a sötét óceánt bámulta. Még néztem egy ideig a tökéletes formáit, és mivel tudtam, hogy a ma este nem a hálószobájában fog véget érni, így jól magamba akartam vésni minden vonását. Halkan közelítettem, majd megálltam közvetlenül mögötte.

– Mia! – szólítottam meg elég bizonytalanul. Nem reagált, mintha meg sem hallotta volna. – Mia! – próbáltam újra. Végre felém fordult.

Kék szeme döbbenetesen csillant, nem számított rám.

A beszélgetésünk nagyjából úgy alakult, ahogy vártam. Nem gondoltam, hogy a nyakamba fog ugrani örömeiben, sőt! Én a helyében minimum egy jobb horoggal nyitottam volna. De nem tette. Kételyt, fájdalmat és csalódottságot láttam a tekintetében. Rohadt szar érzés volt látnom, hogy mennyire megbántottam. Meg szerettem volna simítani az arcát, magamhoz ölelni és megígérni neki, hogy a második esélyt nem cseszem el, csak adjon még egy lehetőséget.

A hangja visszarántott a jelenbe.

– Jól hallottad. A menyasszonyod. Neked menyasszonyod volt, amikor itt voltál? Úgy mentél el, hogy engem akarsz, és hogy visszajössz. Hogy felejtetted el közölni velem, hogy egy nő vár Dallasban? Nem értelek! – Áradt belőle a keserűség.

Tudott Jenny-ről, a menyasszonyomról. Nem akartam hazudni neki, de nem itt akartam ezt a dolgot tisztázni vele. Így csak annyit mondtam, amit feltétlenül tudnia kellett. Már nincs menyasszonyom. A válasza földbe döngölt, de ezúttal nem hagyom, hogy bármi eltántorítson.

Láttam a szemében a vágyat, mert az enyémben is ott volt. Akartam ezt a nőt, mindenestül. Nem bírtam tovább uralkodni magamon, éreznem kellett. Meg akartam csókolni, de nem engedte. Ellenállt, de éreztem rajta a bizonytalanságot. Úgyhogy ismét elhívtam sörözni. Igaz, öt évvel később, mint azt terveztem, de jobb későn, mint soha, nemde?

Ahogy elsétált, és amit mondott, megmosolyogtatott. Kemény dió lesz, de nem lehetetlen feltörni. Csak bizonyítanom kell, hogy mennyire fel akarom törni.

A történetek ellenére tudtam, hogy a sorsunk végül összeforr majd. Első látásra megbabonázott, azóta őt akarom.

A hozzá vezető út akadályokkal kikövezett ösvény, amelynek a végén a boldogság vár.

Ő vár rám.

Mert ő az én végzetem.